

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222206139
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1222206139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Janákovvej a členiek senátu JUDr. Otílie Belavej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO : 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO : 53 255 739, proti žalovanej: X.O. X.O., R.. XX.XX.XXXX, T.E. D. D. - R. K., o zaplatenie 1.621,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 09.10.2023, č. k. B2-7Csp/129/2022-187, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol (I. výrok) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie predmetný spor právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. e), § 10 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zák. č. 129/2010 Z.z.“), § 92 ods. 8 veta prvá a druhá zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1 veta prvá, § 504 Obchodného zákonníka. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a žalovaná ako klient uzatvorili dňa 04.12.2016 zmluvu o kreditnej karte č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru s úverovým rámcom vo výške 900 eur. Výška úrokovej sadzby bola premenlivá (v závislosti od výšky čerpanej sumy), takisto aj výška minimálnej mesačnej splátky. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 34,14 eur (za predpokladov uvedených v zmluve), celková čiastka úveru bola vo výške 1.050 eur a odplata bola vo výške 22,67 % ročne. Podľa čl. II. bodu 8 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ak klient nebude splácať pohľadávku banky riadne a včas, môže banka znížiť celkový úverový rámec na nulu a vypovedať zmluvu. Toto právo banky vyplýva aj z bodov 2.45 a 2.46 produktových obchodných podmienok banky pre kreditné karty a povolené prečerpania. Dodatkom zo dňa 26.10.2018 bol zvýšený úverový rámec na sumu 2.000 eur. Listom zo dňa 13.04.2021 banka oznámila žalovanej, že znižuje celkový úverový rámec na nulu s účinnosťou k 23.04.2021 a zároveň vypovedá zmluvu o kreditnej karte z dôvodu, že žalovaná je dlhodobo v omeškaní so splácaním pohľadávky banky. Banka zároveň upozornila žalovanú, že ak do 23.04.2021 neuhradí splátku vo výške najmenej 100 eur, bude povinná uhradiť banke celú pohľadávku zo zmluvy o kreditnej karte, a to v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zníženia celkového úverového rámca na nulu. Doklad o doručovaní tejto výzvy žalovanej žalobca nepredložil. Výzvou zo dňa 25.03.2022 banka vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 2.248,88 eur a zároveň

ju upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2022 a z jej prílohy (identifikácia postúpenej pohľadávky) prvoinštančný súd zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX na žalobcu. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 30.06.2022 súd zistil, že banka oznámila žalovanej postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu jej postúpenia sumu vo výške 2.273,92 eur, pričom pozostávala z istiny vo výške 1.621,74 eur, z riadneho úroku vo výške 404 eur, z úroku z omeškania vo výške 118,72 eur a z poplatkov vo výške 129,46 eur. Pokusom o zmier zo dňa 03.11.2022 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy.

3. Podľa prvoinštančného súdu dôvodom, ktorý svedčí o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu je skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal dodržanie zákonného postupu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca síce v podanej žalobe tvrdil, že jeho právny predchodca (banka Slovenská sporiteľňa, a.s.) listom zo dňa 13.04.2021 znížil celkový úverový rámec na nulu a vypovedal zmluvu o kreditnej karte, doručenie tohto listu žalovanej však v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, žalobca o tom nepredložil žiaden listinný dôkaz (doručenka, poštová obálka, podací hárok a pod.) čo znamená, že žalobca nepreukázal, že by došlo k riadnemu ukončeniu zmluvy o kreditnej karte a k zníženiu úverového rámca na nulu, a teda nepreukázal, že by sa dlh žalovanej z predmetnej zmluvy stal v celom rozsahu splatný. To potom znamená, že žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere možno (až na výnimky) postúpiť až vtedy, keď je v celom rozsahu splatná. Nedoručenie (resp. nepreukázanie doručenia) oznámenia o znížení celkového úverového rámca na nulu a výpovede zmluvy o kreditnej karte zo dňa 13.04.2021 žalovanej malo za následok prijatie skutkového záveru, že pohľadávka banky z predmetnej zmluvy o kreditnej karte nebola v čase jej postúpenia na žalobcu v celom rozsahu splatná. Bez toho banka nebola oprávnená postúpiť pohľadávku z tohto spotrebiteľského úveru na žalobcu, čo malo za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení tejto pohľadávky, ako aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie tejto pohľadávky v tomto súdnom konaní. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní bol teda dôvodom na zamietnutie žaloby žalobcu v celom rozsahu.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s odkazom na § 255 a § 262 ods. 1 CSP. Ozrejmil, že žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, mala by preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, no keďže jej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej ich náhradu nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia, alternatívne zmeny a to z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 CSP) bola námietka, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania platného postúpenia pohľadávky, z ktorého dôvodu nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby. Podľa súdu prvej inštancie dôvodom má byť nesplnenie zákonnej podmienky obsiahnutej v § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s ust. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zo strany právneho predchodcu žalobcu. Ozrejmil, že v predmetnom prípade súd v celom rozsahu vyhovel podanej žalobe vydaním platobného rozkazu zo dňa 24.01.2023, sp. zn. 7Csp/129/2022, k zrušeniu ktorého došlo len z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk. Žalobca preto nadobudol legitímne očakávanie, že uplatnený nárok považuje súd za preukázaný a uplatnený dôvodne. Nárok sa po skutkovej a ani po právnej stránke od vydania platobného rozkazu nezmenil, a ak prvoinštančný súd následne uplatnený nárok považoval za nedôvodný, tak uvedené je v rozpore s čl. 2 ods. 2 CSP. Žalobca vyzval žalovanú v zmysle ust. § 563 OZ na splatenie celého zostávajúceho dlhu podaním zo dňa 13.04.2021, ktoré žalovanej riadne doručoval do jej dispozičnej sféry a táto mala objektívnu možnosť sa s ním oboznámiť. Dlh sa preto stal splatným v celom rozsahu (nakoľko pôvodný veriteľ zmluvu vypovedal, čím mu zároveň vznikol voči žalovanej nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 OZ). Žalovaná uvedené nespochybnila, žalobcove skutkové tvrdenia nepoprela a v konaní pred súdom prvej inštancie

bola pasívna, čo má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP), pričom podľa ust. § 151 ods. 1 CSP je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch. Tvrdenia žalobcu, že právny predchodca žalobcu odoslal dokument s názvom „Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o kreditnej karte“ zo dňa 13.04.2021 do dispozičnej sféry žalovanej, ktorá mala objektívnu možnosť sa s obsahom tohto podania oboznámiť, bolo preto v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP potrebné považovať nesporné skutkové tvrdenia. Týmto podaním pôvodný veriteľ zmluvu vypovedal, čím mu zároveň vznikol voči žalovanej nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 OZ a nemožno preto prijať záver, že neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca na podporu uvedeného právneho názoru poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/34/2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/39/2021, sp. zn. 41CoCsp/48/2021, sp. zn. 41CoCsp/6/2022, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/9/2021, sp. zn. 11CoCsp/108/2020, sp. zn. 11CoCsp/14/2021, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/18/2022, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/82/2021, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/4/2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6CoCsp/28/2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020. Podľa žalobcu nemožno dospieť k záveru, že nedošlo k riadnemu ukončeniu úverového vzťahu, nakoľko podanie zo dňa 13.04.2021, ktorým pôvodný veriteľ zmluvu vypovedal, sa dostalo do dispozičnej sféry žalovanej, a teda postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo platné a žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario CSP, keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny.

9. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v prevažnej časti ide o nedôvodnú argumentáciu s poukazom na správne vyhodnotenie nosných skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 CSP súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

10. V prejednávanom prípade bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou bola dňa 04.12.2016 uzatvorená zmluva o kreditnej karte č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru s úverovým rámcom vo výške 900 eur. Podľa čl. II. bodu 8 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ak klient nebude splácať pohľadávku banky riadne a včas, môže banka znížiť celkový úverový rámec na nulu a vypovedať zmluvu, čo vyplýva aj z bodov 2.45 a 2.46 produktových obchodných podmienok banky pre kreditné karty a povolené prečerpania. Dodatkom zo dňa 26.10.2018 bol zvýšený úverový rámec na sumu 2.000 eur. Listom zo dňa 13.04.2021 banka oznámila žalovanej, že znižuje celkový úverový rámec na nulu s účinnosťou k 23.04.2021 a zároveň vypovedá zmluvu o kreditnej karte z dôvodu, že žalovaná je dlhodobo v omeškani so splácaním pohľadávky banky. Súčasťou tohto oznámenia bolo upozornenie, že ak žalovaná do 23.04.2021 neuhradí splátku vo výške najmenej 100 eur, bude povinná uhradiť banke celú pohľadávku zo zmluvy o kreditnej karte, a to v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zníženia celkového úverového rámca na nulu. Doklad o doručovaní tejto výzvy žalovanej žalobca nepredložil. Výzvou zo dňa 25.03.2022 banka vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 2.248,88 eur a zároveň ju upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Dňa 23.06.2022 bola podpísaná zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 30.06.2022 banka oznámila žalovanej postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu a pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia bola vo výške 2.273,92 eur, pričom pozostávala z istiny vo výške 1.621,74 eur, z úroku vo výške 404 eur, z úroku z omeškania vo výške 118,72 eur a z poplatkov vo výške 129,46 eur. Pokusom o zmier zo dňa 03.11.2022 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy.

11. Je nesporné, že predmetná zmluva o kreditnej karte (revolvingový spotrebiteľský úver) je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania je regulovaný špeciálnou právnou úpravou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“).

12. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy podniku a skutočnosti, že klient je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky bankou. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

14. Žalobca mal za to, že medzi jeho právnym predchodcom a žalovanou došlo k riadnemu ukončeniu úverového vzťahu, keďže podanie zo dňa 13.04.2021, ktorým pôvodný veriteľ zmluvu vypovedal, sa dostal do dispozičnej sféry žalovanej tvrdiac, že tento dokument riadne doručoval do jej dispozičnej sféry a táto mala objektívnu možnosť sa s jeho obsahom oboznámiť, a teda postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo platné a žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

15. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie zistil, že žalobca doručenie podania právneho predchodcu žalobcu zo dňa 13.04.2021 označené ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o Kreditnej karte“ žalovanej nijako nepreukázal. Žalobca nepredložil o tom žiaden listinný dôkaz, v dôsledku čoho nepreukázal, že došlo k riadnemu ukončeniu zmluvy o kreditnej karte a k zníženiu úverového rámca na nulu, a teda že dlh žalovanej z predmetnej zmluvy sa stal v celom rozsahu splatný. Nestačilo toto oznámenie zo dňa 13.04.2021 len písomne vyhotoviť, ale ho aj odoslať a doručiť dlžníkovi. Žalobca teda nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojitosti s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že zmysle zásad platného civilného procesného kódexu je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejme, že žalobca si dôkaznú povinnosť nesplnil.

16. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejmé, že právny predchodca žalobcu nesplnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojitosti s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný. Odvolací súd navyše dodáva, že žalobca v konaní tiež žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jeho právny predchodca do dispozičnej sféry žalovanej doručoval aj výzvu zo dňa 25.03.2022, ktorou žalovanej oznámil výšku splatnej a nezaplatennej pohľadávky banky zo zmluvy ku dňu 25.03.2022, a ktorá predstavuje sumu 2.248,88 eur, so zaplatením ktorej je žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace, a v prípade jej neuhradenia je banka pohľadávku oprávnená postúpiť tretej osobe.

17. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa splnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie predmetnej pohľadávky, ako aj námietky spočívajúce v argumentácii, že ním tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté odvolací súd ozrejmuje, že súd prvej inštancie svoje úvahy založil na tom, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný nielen tvrdiť ale i preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie dlhu a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní a nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitimácie postupníka a to i v prípade, keď sa spotrebiteľ svojich práv výslovne nedovoľáva, nakoľko v takom prípade sa ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení neuplatní a samotná pasivita žalovanej strany v tomto smere nemôže viesť k aplikácii § 151 ods. 1, ods. 2 CSP a zakladať povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Žalobca pritom v odvolaní úplne opomína, že súd prvej inštancie svoje úvahy založil na rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR vyjadrenej v rozsudku zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 4 Cdo 162/2020, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. X/XXXX. A pretože v tomto prípade ide o rozhodnutie najvyššieho súdu zásadného významu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky, ktoré predstavuje ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, od ktorej (okrem celkom výnimočných prípadov) nie je v obdobných veciach možný odklon, je nutné konštatovať, že závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie rešpektujú princíp právnej istoty, v zmysle ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; neobstojí preto námietka žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé.

18. Vo vzťahu k námietke odvolateľa k otázke platného postúpenia pohľadávky na žalobcu, že záver súdu prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej nemôže odporovať jeho skoršiemu rozhodnutiu, inak je takéto rozhodnutie v rozpore s jeho predchádzajúcim záverom, čím mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/143/2023 zo dňa 30.10.2024, v ktorom tento súd vyjadril právny

názor, „že súd pri rozhodovaní o zmene subjektu podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP. skúma, či v danom prípade ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (teda napr. že zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd nezaoberá, lebo sa týka už posúdenia veci samej, ku ktorému sa vyjadruje len v rozhodnutí o veci samej. Inými slovami, otázku vecnej legitímácie posudzuje súd až v rozhodnutí o veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. K rovnakému právnenému názoru sa prikláňa aj odborná literatúra, ktorá uvádza, že súd vyhovie návrhu (na zmenu subjektu), za predpokladu, že kumulatívne nastanú tieto skutočnosti: a/ zmenu strán sporu navrhne oprávnený subjekt (žalobca); b/ súhlasí s tým ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu (ak sa má nástupníctvo týkať strany žalovaného, táto podmienka odpadá); c/ preukáže sa, že došlo k právnej skutočnosti podľa odseku 1 citovaného ustanovenia. V tejto súvislosti je žalobca, ktorý navrhuje zmenu strán sporu, povinný predložiť konkrétne (najmä listinné) dôkazy o existencii skutočnosti spôsobujúcej prevod alebo prechod práv alebo povinností tvoriacich predmet konania. Súd je oprávnený skúmať, či povedzme zmluva o postúpení pohľadávky či prevzatie dlhu je platná, a teda či skutočne spôsobujú zamýšľané právne účinky. Samozrejme, takéto rozhodovanie v žiadnom smere neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej (porovnaj Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, 1752 s., s. 303 - 307).“ Z uvedeného právneho názoru dovolacieho súdu, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, je potom zrejmé, že tento odvolateľom predostretý odvolací dôvod naplnený nebol a jeho odvolacia námietka je preto nedôvodná. Postup súdu prvej inštancie bol preto v tejto súvislosti správny a plne súladný so zákonom.

19. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval aj na rozhodovaciu prax súdov, tak odvolací súd uvádza, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 CSP). Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.1.2018, sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. R 71/2018).

20. K námietke žalobcu, ktorá sa týka porušenia práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces. S poukazom na v odôvodnení vyššie uvedené odpovede dovolacieho súdu na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd uzatvára, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie nedošlo k žiadnemu pochybeniu, ktoré by napĺňalo odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

21. Možno teda zhrnúť, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno splnenia zákonom (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) stanovených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom sporu v dôsledku čoho nebolo preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Za daného skutkového a právneho stavu potom súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol.

22. Nakoľko žalobcom uplatnené odvolacie dôvody voči rozsudku súdu prvej inštancie neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, prihliadajúc aj na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05).

23. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého inak úspešnej žalovanej, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže jej žiadne preukázané trovy v odvolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).